

Zdravíme všechny čtenáře Sněžanky

Po dlouhé době se ozývá Lucián, tentokrát v zastoupení jeho pomocnic – Alenky Brožové a Jany Dýdy Štěpančíkové.

8. února je to totiž přesně 5 let, co jsme poprvé na ruku nasadily maňáska - andělíčka Luciána a s hrstkou předškolních dětí šly strávit bohoslužbu slova (při mši svaté pro rodiče a děti) do kaple Panny Marie Pasovské, abychom tam společně a po dětsku „rozjímaly“ nad texty dané neděle.

Všechno ale začalo o něco dříve... Předcházela tomu léta s našimi vlastními malými dětmi, kdy při představě nedělní bohoslužby se nám podlamovala kolena, kdy jsme věděly, že nás čekají chvíle, pro děti takřka nestravitelné, kdy je uplácíme po celou dobu mše sladkostmi, a všemožně je tišíme, abychom nějak „přežily“. Kdy se chodíme s dětmi proběhnout na nádvoří anebo do metra na eskalátory. Další variantou by bylo rodinu na několik let rozdělit a chodit na mši bez malých dětí, jen s těmi staršími, a to se nám nechtělo.

Poslední kapkou pro mě (pro Dýdu) bylo, když jsem stříhala tehdy 4letého Vojtu, a on si přál vzít do ruky špetku ostříhaných vlasů, pustit ji na zem a vyslovit přání. Byla jsem dojatá tvořivostí synka, dokud se zavřenýma očima nepustil vlásky na zem a nezašeptal: „Přeju si, abych už nikdy, ale opravdu nikdy nemusel do kostela!“ A tehdy mně došlo, že pro ty nejmenší je hodina v kostele opravdu náročná. Že sice dojíždíme na „dětskou“ mši, kde i kázání je pro děti, ale pro ty větší, které už udrží vnímat mluvené slovo. Že nás doprovází kytara místo varhan, čte se jen jedno čtení, a vůbec je tam spousta úprav, aby se liturgie přiblížila dětem, ale že pro ty malé je to pořád ještě „málo“.

Potřebovaly jsme naše malé děti nějak do mše vtáhnout, tak, aby nám rozuměly, potřebovaly jsme komunikovat „školkovou řečí“. Měly jsme nějaké tipy ze zahraničí, domluvily jsme se s otcem Michalem, zda by bylo možné využívat kapli Panny Marie Pasovské, setřásly jsme nervozitu, a už to šlo jako po drátkách. Vždy po úvodní modlitbě jsme zazvonily na zvoneček a spolu s andělíčkem Luciánem, našimi vlastními nejmenšími dětmi a s malými sourozenci (Tesaříkovými) jsme „odfrčely“ dozadu do kaple.

Naše každé setkání od té doby začíná jmenovitým přivítáním všech dětí, a pak už se „povídá“ o evangeliu té dané neděle. Někdy se opíráme i o čtení. Čím méně slov, tím lépe. Lepší jsou obrázky, ještě lepší jsou předměty, a nejlepší je, když se mohou děti na práci spolupodílet. Využíváme nástěnek v kapli, kam pro upomínku lepíme a špendlíme to, co je důležité. Proto, aby děti měly na očích návaznost, která evangelia spojuje dohromady. Pokaždé dostávají stráněčku kresleného „opáčka“ na odnesení si domů, aby mohli rodiče v povídání – pokud chtějí – pokračovat i doma.

Nejvíce si povídáme o Ježíšovi (je nám pastýřem, přítelem i kapitánem na naší lodi Církve), vyprávíme si o podobnostech, o tom, jaký asi byl život tehdy v Izraeli, známe některé starozákonné postavy, přibližujeme si světce – svatého Františka, a hlavně pak ty naše – české.

Společně se modlíme, putovní svíčka se postupně dostává do každé rodiny, a tak se propojujeme i mimo neděli. Týden po týdnu, měsíc po měsíci, rok po roce, anebo chcete-li postní doba, Velikonoce, mezidobí, advent, vánoční doba, mezidobí a stále dokola... a už je to pět let.

Rodiny s malými dětmi najednou nebyly v kostele už tak utopené, začaly se přátelit, napadlo nás upořádat každou druhou sobotu v měsíci nějaký program, při kterém by se rodinky mohly setkat a také si popovídat, něco společného prožít. A tak vznikly dílničky, divadélka, výlety, hry po Praze. Abychom propojily nás – oddělené – s celou farností, začaly jsme přispívat do Sněženky, a to stránkou pro děti všech věkových kategorií, se soutěží, která se pravidelně vyhlašovala.

Postupem času dětí přibývalo, přibývalo židliček, které bylo potřeba před mší v kapli P. M. Pasovské připravit, a po mši zase uklidit. Přibyl i kobereček s hračkami pro pidisourozence. Přibyla i nástěnka v kapli svatého Michaela, aby i lidé přicházející zvenku mohli nakouknout do naší „kuchyně“.

Ted' si můžete prohlédnout i naše webové stránky (www.lucianpms.cz), kde najdete náplně jednotlivých nedělí, jak jsme je společně všichni prožili, stráněčky „na domů“ zvláště pro ty, kteří nemohli přijít..., ale také fotky z některých atraktivnějších Luciánů, jako bylo divadélko o svatém Františkovi, anebo fotky z mimonedělních dílniček, výletů...

V průběhu jednoho školního roku se pravidelně jednou týdně dopoledne setkávaly maminky s malými dětmi na Luciánní školičce, což byla taková předškolní podoba náboženství, kde si ale také děti pohrály a maminky i popovídaly. Využívala jsem (Alenka) hodně výtvarných technik, protože jsem výtvarník-pedagog. Spolu s mými dcerami vlastně po výtvarné stránce zajišťujeme veškeré materiály pro naši činnost. (Dýda připomíná: „A to Luciánovi dodává opravdu osobité kouzlo!“) Myslíme, že děti by měly být obkloповány kvalitou, hloubkou a opravdovostí, a ne kýčem a povrchností, a to se týká nejen materiálů, technik, ale i celé koncepce, příprav, vztahu k jednotlivým dětem.

Jeden rok se dokonce povedlo, že maminka Lenka (která trávila na Luciánovi postupně se třemi svými holčičkami bohoslužby slova, a která vystudovala teologii) vedla u Panny Marie Sněžné náboženství prvňáčků a druháků s přípravou na první svaté přijímání. Maminkám stálo za to sem děti vozit i z odlehlých koutů Prahy. Bohužel, další rok se nepovedlo zkoordinovat její časové možnosti s možnostmi maminek, a tak se Luciánní škola náboženství uzavřela. (Nebo možná jen dočasně přerušila, kdo ví?) Máme i první absolventy, děti, které si pod ochranu vzali bratři Kapistrán a Bonaventura, a ti jim chystají moc pěkný ministrantský program, za což jsme jim my, rodiče, velmi vděční.

Abyste si nemysleli, že nám jde o to děti při mši nějak pobavit a zajistit jim zábavný program, my jen chceme přiblížit se k nim prostředky, kterým rozumí. Chceme, aby byly v kostele DOMA. Aby věděly, že se s nimi v církvi počítá, aby tam měly své malé kamarády, a později i přátele, a aby si tam třeba našly v budoucnu své partnery, aby tam našly oporu v kněžích, a aby se při životních obtížích utíkaly sem, do kostela, a aby jim taky byla pomoc nabídnuta.

A proto Luciána chystáme neděli co neděli znovu, protože si myslíme, že to má smysl. Naše děti si asi neodnesou žádné velké teologické vědomosti, ale vědomí sounáležitosti s církví. Vědí, že jsou tu vítané, že jim rozumíme, že jsou tam i jiné děti, že plujeme na jedné lodi.

- Jsme rády, když rodiče říkají, že se děti do kostela těší.
- Jsme rády, když v nějakém jiném kostele, a i jiném městě, se rodiče námi inspirují a přichystají svým dětem jejich místo v kostele.
- Jsme rády, když si děti i o prázdninách vzpomenu.
- Jsme rády, že odrostlé děti se přátelí dál a rostou i duchovně pod vedením bratří.

Společenství kolem Luciána se stále proměňuje, děti odrůstají a přibývají nové, různě se střídají a stěhují, také se rodí malí sourozenci a rostou jako z vody!! Přicházejí nové rodiny, dojíždějí z celé Prahy a okolí. Naše rodinné situace se také během těch let změnila – nastoupily jsme po mateřské dovolené do zaměstnání, stěhovali jsme se (Alenka), a tak nám síly na Luciána docházely...

A proto jsme rády, že se mezi Luciánními rodiči vyloupili dva, kteří nám od Nového roku pomáhají a střídají se s námi – Jana Sixtová a Vítek Vaďura.

Chybí nám vlastně jediné – iniciativa ze strany těch ostatních. Nějaký nápad, který zrealizujete vy, co čtete tento příspěvek. Něco, co pomůže ostatním nebo i vám. Zjistily jsme, že všechno jde! Chce to jen chtít, nebát se a zkusit to!

Alenka Brožová a Jana Dýda Štěpančíková

Děkujeme za podporu všem, kdo nám drží palce!